

VOORLOPIGE REDACTIE:

Pieter Beemsterboer
Carla van Doorn
Marjan van Doorn
Jan Koomen
Henriëtte Potter
Ted Reus
Lida Ruyter
Jaap Schaper
Klaas Sneekes
Lida Verkley
Anja de Vette
José Visser
Peter Zomerdijk

SCHOOLBLAD SINT WERENFRIDUS LYCEUM
HOORN

FEBRUARI 1967

PROLOOG

(NR)

(TEKST)BIJDRAGEN VAN:

Koos Bakker	Ted Reus
B. Bunzinh'	CS
Loes Buysman	Klaas Sneekes
Carla van Doorn	Kees Stavenuiter
Marjan van Doorn	Gerda Stoop
eejes	Marjo Stoop
Hazepeper	Willy Straathof
Erik Hendriks	TEM PUS
Simon Kappelhof	Corry Ursem
Martien Komen	Anja de Vette
M	Frits Weel
Frans v. d. Mosselaar	Hans Wilbrink
Redactie „t Is beurd"	Peter Zomerdijk

TEKENINGEN:

Annie Burger
Ad Cortie
Anke Jamin
Lieke Jamin
Marty Kok

FOTO'S:

Trudy van Baar
Ria Koopman
e.a.

SUPERVISIE: V. Kenter

Hier ligt het dan voor u: het eerste nummer van EIGEN KOKER. Zoals u hebt kunnen lezen in de publicatie omstreeks Kerstmis, is dit tijdschrift onlangs op initiatief van de Rector weer tot leven gewekt. Het zal echter voorlopig (?) een schoolblad zijn, niet meer het orgaan van de leerlingenvereniging.

Door moeilijkheden van hopelijk tijdelijke aard kon voor deze vereniging van leerlingen geen bestuur worden gevormd; daardoor verdween MUTUA FIDES van het toneel. Moet dit betekenen dat er niet meer wordt gespeeld?

Zeker niet! Het verdwijnen van MUTUA FIDES (met hoofdletters!) betekent toch niet automatisch, dat nu ook „mutua fides" weg is? Want wat houdt dat in? Mutua fides wil zeggen: wederzijds vertrouwen, wederkerige trouw, oprechtheid, eerlijkheid, nauwgezetheid over en weer.

En dat moet immers de basis zijn voor de onderlinge verhoudingen in onze schoolgemeenschap: iedereen zal zich daaraan dienen te houden, als de zo noodzakelijke eenheid ooit bereikt en gehandhaafd wil worden. Ieder: leerlingen - docenten - staf - schoolleiding - curatorium - ouders - die iets met SWL te maken heeft, moet vertrouwen geven om het te ontvangen; blijk geven van trouw en eerlijkheid; oprecht en nauwgezet zijn - om wederkerig trouw, oprechtheid, eerlijkheid en stiptheid te ontmoeten.

Zo gezien hoeft het geen bezwaar te zijn, dat de schoolvereniging het toneel even heeft verlaten: de voorstelling gaat door! Het stuk is dan

ook te belangrijk, om het zo maar van het repertoire te kunnen schrappen. Laten we dus dapper blijven spelen, niet voor het applaus van het publiek, maar terwille van eigen voldoening in de zekerheid, zo goed mogelijk voor het voetlicht te komen. Laten we dan allemaal ons best doen: van toneelknechtje tot regisseur, van figurant tot hoofdrolspeler. En laten we voortdurend beseffen, dat ons spel vooral SAMEN-spel moet zijn: niet in ons eentje en te lang aan het woord willen zijn, maar ook op zijn tijd zwijgen en luisteren, en door stil spel reageren op de ander(en). De oude Griekse toneelschrijvers wisten het al: voor een echt drama (handeling) is een monoloog niet genoeg; pas in de dialoog begint de mogelijkheid tot actie, en dikwijls richt één acteur zich tot een hele groep, die dan in koor luistert en antwoordt en handelt. Laten we in deze dialoog eerlijk tegenover elkaar staan; geen spelbreker zijn, maar ons aan de regels houden; zorgen onze tekst en handeling goed te kennen, om te kunnen optreden als het wachtwoord klinkt, en te voorkomen dat we uit onze rol vallen.....

Dan stappen we nu van het podium af en keren terug naar EIGEN KOKER. Hoewel deze aflevering in bepaalde opzichten de traditie van vorige nummers volgt, zijn er ook enkele nieuwe ideeën en gewijzigde opvattingen tot uitdrukking gebracht.

Allereerst is — U hebt dat al op de voorpagina gezien — de veelgeroemde democratie doorgevoerd in de redactie: geen scheiding in boven- en onderbouw, zelfs geen dames-gaan-voor, maar ieder evenveel (stem)recht. Vandaar ook de alfabetisch opgestelde lijst van (voorlopige) redactieleden, van schrijvers en andere medewerkers. Alle inzenders van kopij, ook die welke met initialen ondertekenen of onder pseudoniem schrijven, moeten met naam en toenaam bij de redactie bekend zijn.

Vervolgens hebben wij enkele nieuwe rubrieken geopend (u vindt ze verderop in dit nummer) en stellen wij onze kolommen graag open voor

nog andere. Wij denken aan: een vaste rubriek voor de SPORT op school (waar blijf je nou, Jaap?); aankondigingen, mededelingen en verslagen van CAMERA MUSICA, al of niet in onze muziek-rubriek; een eigen „hoekje” voor CAMERA OBSCURA oftewel de fotografenclub; een open plein voor de sprekers van de DEBATINGCLUB, ruimte voor KOOR, ORKEST en andere activiteiten. EIGEN KOKER is ook uw EIGEN KOKER!

Natuurlijk zijn ook losse, incidentele bijdragen van harte welkom; uit de inhoud van deze aflevering blijkt, dat voor (bijna) alles plaats is: moppen, verhalen, gedichten, puzzels, rebussen, artikelen, studies, interviews, kritieken, verslagen, mededelingen, reacties, aankondigingen, foto's, liedjes, tekeningen en wat u verder zelf kunt bedenken.

Overigens, dat zelf bedenken is wel gewenst; nogmaals wijzen we erop, dat we aan de naam van ons blad verplicht zijn, uitsluitend EIGEN werk in te zenden! Voor het volgend nummer — misschien omstreeks Pasen? — verwachten wij uw bijdragen weer in de kopijbus in de hal, liefst vóór de redactievergadering omstreeks 10 maart.

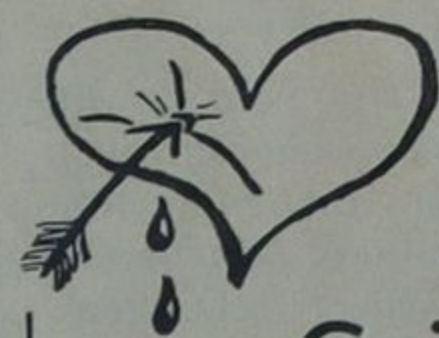
Natuurlijk accepteren wij ook graag inzendingen na die datum, desnoods heet van de naald. Ze kunnen dan echter niet meer door de redactie worden beoordeeld en van illustraties worden voorzien. In dat geval zullen we ons houden aan de maatregel die we ook deze keer hebben moeten nemen: de bijdragen die niet door de redactie-zeef konden gaan, hebben wij voorzien van de letters NR; zij blijven geheel voor rekening en verantwoording van de inzenders, die dan voluit moeten ondertekenen. Reacties hierop zullen in het algemeen ook buiten verantwoordelijkheid van de redactie vallen.

Dan nog een enkel woord over de plaats van ondergetekende in dit geheel. Vroeger betekende een docent in een schoolkrant: censuur. Latere opvattingen wijzigden dit in leraar-adviseur of mentor, en zo ongeveer zou ik mijn taak graag zien. Niet koudweg veroordelen van wat-niet-door de beugel-kan (de beugel is overigens toch veel wijder dan vroeger!), niet simpeltjes schrappen of wijzigen van een tekst zonder de auteur te raadplegen, maar met moed, beleid en trouw raad geven, stimuleren, begeleiden; hier de teugel aanhalen, daar laten vieren; met alle mogelijkheden van fouten en vergissingen (ook een MENtrix of MENtor is een MENS!).

Oordeelt u verder zelf en uit gerust uw kritiek. Denk echter aan het woord van Renard:

EEN CRITICUS MOET NIET ALLEEN DE WAARHEID ZEGGEN; HIJ MOET HAAR OOK KENNEN.

V. Kenter

Going down slow

Een langzaam stervend vibrato besluit de laatste solo uit een reddeloos verlaten hart I am going down slow.

M.

1 dec.

Er is weer 'n initiatief genomen op SWL. Weliswaar door 'n docent maar het feit blijft. Mej. Kenter richt Eigen Koker op uit den dode. „Voor U galmt 't vrolijke geschrey. Voor U klinckt ruyspijp en schalmey”.

3 dec.

St. Nicolaasfeest voor de onderbouw. Na er aanvankelijk de brui aan te hebben gegeven door zich van zijn schimmel te storten, met het op zijn leeftijd te verwachten gevolg, konden we er later toch weer getuige van zijn, hoe de Emeritus Bisschop v. Mira op indrukwekkende wijze van de wel zeer fragiele ladder uit de hemel nederdaalde. Ademloos koken wij toe, daar het gevaar verre van denkbeeldig was, dat de persoon in kwestie nu pas definitief zijn halswervels zou breken.

6 dec.

De redaktie van een bekend Nederlands Dagblad was de zoetigheden van het heerlijk avondje kennelijk nog niet te boven toen ze schreef: „Uit zelfverdediging greep hij toen een mes uit de rechterbroekzak van zijn colbert en stak de man neer”.

22 dec.

In een duidelijk geforceerde poging om een kerstsfeer te scheppen bracht Camera Musica een geïmproviseerd programma. Twee kerstballen overleefden het verschil in luchtdruk teweeggebracht door de forse „community-singing”.

28 dec.

Welaan, welaan, het erwtenwattertje is nu volwassen snert geworden. Wellicht strooit het curatorium wat ruimer met subsidie. ('n kookboek is 'n bezit voor jaaaren!) Er werd ook nog gevollyd op deze gastronomische feestdag. De herenploeg was groots, de damesploeg niet onverdienstelijk, maar

„CHRONYCKE”

(NR)

de docenten staken in dit gezelschap wat povertjes af. Behalve de niet te onderschatten waarde die deze inspanningen hebben voor het onderdrukken van mogelijk in aanleg aanwezige uitwassen zij dit hen tot troost: „Wie zorgt en waecht en slaeft en ploeght en zwoegt en zweet, ten gunste van 't gemeen een lastig ambt bekleet, zal zich te jammerlijk in 't endt bedrogen vinden”.

6 jan. '67

De Drie Koningen zullen vanavond de thuisreis weer aanvaarden.

10 jan.

Naar het voorbeeld van Mr. Ridder van Rappard hebben we het weer kunnen drinken; onze oran-

je-bitter met jus. Uw dienaar verbaasde zich er overigens over dat ook adellijke lieden en gemalen damp ademen als het koud is, toen hij getuige was via de kijksdoos. Toch deed Margriet 'n goede keus, medemonarchisten in Oranje, door te trouwen met 'n man uit de stad, die uw dienaar al zo menig gezellig uurtje verschaftte.

TEM PUS

(Met dank aan Marten Toonder)

G en

PROMOTIE JAN BOON

In 1954 deed Jan Boon uit Bovenkarspel aan ons lyceum eindexamen gymnasium b. Daarna vervulde hij 2 jaren zijn dienstplicht en ging vervolgens natuurkunde studeren in Delft aan de Technische Hogeschool. Na 6 jaar legde hij zijn ingenieursexamen af, wat erg snel is, omdat de gemiddelde tijdsduur 1 tot 2 jaar langer is. Daarna ging hij bij de A.K.U. werken op laboratoria en onderzocht daar o.a. kristallisatieprocessen van polymeren, en met name de snelheid en traagheid van de kristallisatie.

Deze studies en onderzoeken leverden stof voor een proefschrift ter verkrijging van de graad van Doctor in de Technische Wetenschappen. Dit proefschrift over: „Kristalliseerkinetiek van isotactisch polystereen” werd beoordeeld door twee pro-

motoren nl.: Prof. Dr. D. W. van Krevelen uit Delft en Prof. Dr. G. Challa uit Groningen. Op 26 oktober j.l. vond om 16.00 uur de openbare promotie plaats in de aula van de Technische Hogeschool in Delft in aanwezigheid van zijn vrouw, zijn moeder en familie. Namens onze lyceumgemeenschap woonden de heer Van Hagen en de heer Renzema de plechtigheid bij.

De oppositie duurde een heel uur, en gedurende die tijd moest hij zijn proefschrift en stellingen verdedigen tegen de aanvallen van zeven professoren. Dit gebeurde op buitengewoon heldere wijze. Na het „hora est” van de Pedel der Hogeschool ging de senaat in beraad en kort daarop werd de uitslag bekendgemaakt en werd met het grootste genoegen hem door één der promotoren de doctorsbul overhandigd, terwijl de andere promotor een hartelijke felicitatietoespraak hield tot de jonge Doctor.

Na afloop was er een feestelijke receptie in de ruimten van de hypermoderne aula, waarna een diner in familiekring.

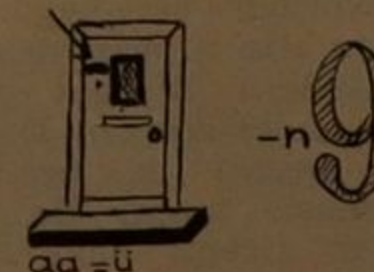
Ter gelegenheid van deze eerste promotie van een oud-leerling van ons lyceum bieden we Dr. Ir. Jan Boon onze hartelijke gelukwensen aan.

REGEN

Kleine grijze oogjes slaan gebroken neer, ze huilen in lange banen langs de ruiten, het wordt een groot grijs bloedbad buiten er komen nieuwe oogjes bij, steeds meer.

M.

aa=ü

Door de Nederlandse Stichting voor schoolreizen worden jaarlijks verscheidene studiereizen georganiseerd naar Brussel, Luxemburg - Straatsburg - Parijs. Van iedere middelbare school mag één persoon zich opgeven, die meestal door de rector aangewezen wordt. Uit het totaal opgegeven mensen wordt een bepaalde groep geselecteerd, waarbij men rekening houdt met het geloof, geslacht enz. om een zo goed mogelijke groep te vormen.

Dit jaar was ik één van de gelukkigen die uitgekozen werd om een reis naar Straatsburg mee te maken die als centraal thema had: de E.E.G. Maandagmorgen, 28 november was de bijeenkomst in het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen in Den Haag. Daar hielden dhr. Leefmans een voordracht over de Nato, dhr. Loen over de O.E.S.O. (organisatie

ren, diensten en kapitaal. Samen met de Raad van Ministers bevordert zij het tot stand komen van een gemeenschappelijk economisch, monetair en sociaal beleid.

3) De Euromarkt bestaat in de samensmelting van de verschillende markten tot één markt, waarbij men de economische grenzen afschaft. Men streeft naar een harmonisering van de economische sociale politiek in de lidstaten. Dat brengt met zich mee: één sociale wetgeving, één fiscale wetgeving en één landbouw-wetgeving.

Het gevaar van al de verdragen dat prof. Pourvoyeur zag, was het feit dat de wereld niet zou vergaan door vuur, maar door een overdaad aan papier. Zijn lezing zat vol Belgische humor, wat enorm veel succes bij ons had. Hij vond het een voordeel, dat met de doorgang van de EEG, Nederlandse of Franse artsen bij

's Middags hield mr. Kraneburg, secretaris van de Nederlandse fractie in het Europese Parlement, een praatje over de wijze waarop de wetgeving van de EEG tot stand kwam. Daarna kwam Baron van de Goes van Naters, liberale fractieleider in het Parlement en gespecialiseerd in de Afrikaanse associatie (deze associatie is een vorm van samenwerking, die gepaard gaat met een grootscheepse Europese economische hulp, waarbij de staten niet behoeven te voldoen aan alle verplichtingen t.a.v. de EEG).

De baron legde uit waarom ze dit soort ontwikkelingshulp i.v.m. de EEG verlenen. Op de eerste plaats maakt een rijk land zich niet geliefd als ze het nalaten. Daarnaast hebben we ze nodig om de welvaart steeds te doen groeien. Als hun economie namelijk steeds slechter wordt, zal dat op den duur zijn weerslag geven in die van de EEG-landen (In

Studiereis naar Straatsburg

voor economische samenwerking en ontwikkeling) en dhr. Arends over de Unesco (organisatie voor internationale samenwerking inzake opvoeding en wetenschappen). Na de lunch in 't ministerie vertrokken we per bus naar Brussel, waar we het Atomium (overblijfsel van de wereldtentoonstelling) bezochten, waar een doorlopende tentoonstelling is over Euratom. In de bovenste verdieping had men een prachtig uitzicht over de stad.

's Avonds werden er in het Atheneum films gedraaid over de EEG en de problemen die ervoor overwonnen moesten worden. Daarna hield professor P. J. Pourvoyeur, chef van de ministerraad van de EEG, een voordracht over de Euromarkt.

1) Doelstelling: Het politieke doel is de blijvende economische band tussen de landen, zodat zij geen oorlog meer met elkaar gaan voeren, omdat ze dan zichzelf in de vingers snijden. Een ander doel is de mogelijkheid om zonder invoerrechten handel te kunnen drijven met de aangesloten landen.

Het economische doel is de massaproductie daar te vestigen en uit te breiden waar het zo goedkoop mogelijk is.

2) De manier waarop. Door middel van conferenties komt men tot overeenkomsten die in verdragen worden vastgelegd. Deze verdragen zijn supranationaal, d.w.z. dat iedere lidstaat zich eraan moet onderwerpen. De ministerraad neemt de beslissing. De commissie werkt de verdragen uit, ze streeft naar een geheel vrij verkeer van personen, goede-

hen konden werken als er weer eens op mysterieuze wijze geen Belgische geneesheren meer te vinden waren.

Dinsdag 29 nov. Na een goede overnachting in de Waalse Jeugherberg en een Brussels ontbijt vertrokken we naar Straatsburg. Daar had de chauffeur de hele dag voor nodig, zodat we de gelegenheid kregen om elkaar te leren kennen. Daarom wisselden we geregeld van zitplaats, zodat je met veel jongens en meisjes uit alle provincies des lands kennis kon maken. De stemming bleef op die manier niet uit, zodat we 's avonds om half zeven zingend in Straatsburg arriveerden. De rest van de avond vulden we met het diner en dansen.

Woensdag 30 nov. Om half tien werden we ontvangen in het parlamentsgebouw van het Europese Parlement door dhr. Hoek, die alle sprekers voor ons charterde in de prachtige vergaderzalen.

De eerste spreker was ir. Baas (van wie ir. Adams de klap incasseerde) die ons een technische uiteenzetting gaf van het werk in en rondom het Europese Parlement. Daarna begaven we ons naar de tribune van de grote vergaderzaal, waar we een stukje mochten bijwonen. Dr. Elsner (een Duitse) gaf commentaar op de kritiek die haar rapport over de economische politiek op middellange termijn had ondervonden. Door middel van een koptelefoon en verschillende tolken kon men het gesprokene naar eigen keuze volgen in het Duits, Frans, Engels, Nederlands of Italiaans.

verband hiermee zou ik het woord hulp willen vervangen door exploitatie!).

's Avonds werden we op een Frans lyceum ontvangen, waar we ieder een leerling mochten uitkiezen. Uiteraard kozen de meisjes een Franse jongen en de heren een aardige mademoiselle. Ieder ging met zijn-haar partner naar zijn-haar thuis, waar we voor het diner waren uitgenodigd in een Frans gezin. Vijf Franse vriendinnetjes hadden echter een tafel gereserveerd in een klein, maar zeer intiem restaurant, waar we met 10 personen hebben gedineerd. Het Franse eten, de Franse wijn, de conversatie in het Frans en de charmante francaises maakten die avond tot een enorm gezellige en geslaagde avond.

Donderdag. De volgende morgen kregen we om half tien een toespraak van ir. Baas over de problemen in de landbouwpolitiek. Landbouw is zo belangrijk, omdat het veel voedsel oplevert, wat altijd nog een eerste levensbehoefte is. Dan vraagt men zich af: waar zit het hoogste rendement in de landbouw? Moeten we bepaalde producten zelf verbouwen of zullen we die elders kopen waar ze veel gemakkelijker (goedkoper) geproduceerd kunnen worden? Dan verliezen we echter een deel van onze onafhankelijkheid van het buitenland en een deel van de werkverschaffing. De overgang in de EEG brengt voor de landbouw veel consequenties met zich mee en t.a.v. de veeteelt wordt de aanpassing een afvalrace zonder win-

naars. Voor de B.P. met zijn 500.000 leden, waarvan er misschien 3 kunnen melken, zag ir. Baas ook een sombere toekomst. Heinz Kubi, lid van het parlement, hield in het Duits een toelichting over het vraagstuk in Duitsland. Hij zei eerlijk dat hij een vereniging van Duitsland te gevaarlijk vond.

's Middags kregen we in één van de vele dure vergaderzalen een voordracht van Dr. Linthorst Homan die lid is van de Hoge Autoriteit (de uitvoerende commissie van de KSG). Hij behandelde voornamelijk de problemen die zich voordoen m.b.t. de kolen- en staalproductie. Dhr. Nort, secretaris-generaal van het Europese Parlement (zit naast de voorzitter in de grote vergaderzaal) vertelde wat zijn taak was in het E.P. Hij is verantwoordelijk voor het secretariaat d.w.z. het verwerken van de paperassen. Zijn taak is het verhuizen van tolk-cabines, schrijfmachines en andere technische apparatuur om in het buitenland, als dat nodig is, vergaderingen mogelijk te maken. Hij zorgde ook voor voldoende papier in de vergaderingen en voor de scherpe punten aan de potloden. Wij kregen allen de indruk dat hij een soort verhuis- en klusjesman was, maar naderhand bleek toch wel dat dhr. Nort dit spottend bedoeld had en dat hij toch een zeer knap en belangrijk figuur was.

's Avonds werden we op de Nederlandse ambassade door de ambassadeur en zijn vrouw uitgenodigd, waar zij een cocktail-party hielden. Dit gebeurde staande, terwijl iedereen in groepjes met elkaar stond te converseeren. Ik stond in een groepje waarin de ambassadeur zelf vertelde over zijn ervaringen in China, Thailand, Rusland, Indonesië en Frankrijk. De jongens in de witte jasjes liepen met hun dienbladen af en aan met de meest exclusieve hapjes en cocktails. Ik nam een soort koekje van een blad van één van de zeer nederige en beleefde bedienden, dat aan de buitenkant koud aanvoelde. Argeloos stak ik het in mijn mond, maar toen bleek het van binnen bloedheet te zijn, zodat ik, in het bijzijn van de ambassadeur, genoodzaakt was mijn mond, zonder een spier te vertrekken, te laten verbranden. De cocktails waren van een behoorlijk alcoholpercentage denk ik, want later op de avond gingen we zingend en lachend naar de jeugdherberg.

Vrijdag: 's Morgens hebben we nog een parlementsitting bijgewoond, die gevolgd werd door een voordracht van mr. Kraneburg over de Raad van Europa. Vrijdagmiddag zou de laatste middag in Straatsburg zijn en daarom had men deze gereserveerd voor het bezichtigen van

EXCURSIE HBS B

De HBS-B-excursie werd dit jaar gehouden op 18 november. De tocht leidde naar Eindhoven waar een bezoek gebracht werd aan het Evoluon. Dit is het tentoonstellingsgebouw van Philips waar een permanente tentoonstelling geplaatst is.

's Morgens om even voor achten vertrok de bus met 44 slaperige gezichten onder leiding van de heren Renzema en Van Hagen. We reisden in één ruk door naar de Lichtstad. We werden bij Philips ontvangen met een kop koffie in de voormalige fabriek, waar de heer Philips met zijn bedrijf gestart is. Vervolgens werd ons de geschiedenis van het bedrijf verteld. We hoorden hoe Philips tegen zijn zin begonnen is met een kleine gloeilampenfabriek. Tevens werd er iets verteld over de structuur van het bedrijf, waarbij opviel, dat de buitenlandse Philipsbedrijven een grote zelfstandigheid genieten. Hierna volgde een rondleiding door het ontvangstcentrum waar verschillende lichtcontrasten getoond werden.

Na deze rondleiding volgde een beroepenvoorlichting. Hierin

werd zeer duidelijk verteld, wat de beste mogelijkheden voor een H.B.S.-er zijn. Er werd vooral op aangedrongen dóór te studeren. Het was wel opmerkelijk dat de spreker het woord Philips in verband met het bedrijf, bijna niet gebruikt heeft. Na afloop hiervan werden we naar het ontspanningsgebouw gebracht waar ons een voortreffelijke lunch wachtte. 's Middags werd er een bezoek gebracht aan het Evoluon, het tentoonstellingsgebouw van Philips, waar allerlei technische snufjes te zien waren. We zijn ongeveer 3 uur in deze merkwuurwaardige paddestoel geweest. Doch voor de ware H.B.S.-er, die hier niet uitgekeken raakt, is dit 3 uur te kort. Tegen half vijf werden de leerlingen losgelaten in de stad, zodat ook de twee leraren eens van hun vrijheid konden genieten (Hetgeen wij later wel bemerkten!).

In opperbeste stemming werd tegen half zeven de thuisreis aangevaard. Onze complimenten en dank aan de heren Renzema en Van Hagen die van de excursie een waarlijk succes hebben gemaakt.

Ted Reus.
Klaas Sneekes.

Schaakwedstrijd docenten-leerlingen

Op 16 december werd de schaakwedstrijd tussen docenten en leerlingen gespeeld. De leraren werden vertegenwoordigd door de heren Happel, v. d. Knaap, De Ceuninck van Capelle, Van Thor en Voorn. Zij moesten het opnemen tegen P. Moes, H. v. d. Stock, G. Visser, A. v. d. Meulen en R. Sjerps. De loting verliep voor de leerlingen vrij gunstig, want de heer Happel, kampioen van Den Haag en international, lootte tegen de zwakste onder de sterksten van de leerlingen. Hij won dan ook zonder veel moeite en gaf de leraren een 1-0 voorsprong. De heer V. d. Knaap wist tegen H. v. d. Stock de winst te behalen en vergrootte hierdoor de voorsprong. De leerlingen wisten daarna nog gelijk te komen, doordat A. v. d. Meulen van de heer Van Thor won. P. Moes zorgde voor de gelijkmaker, wat overigens gepaard ging met veel kunst en vliegwerk. De beslissende partij werd toen gespeeld door de heer De Ceuninck van Capelle tegen G. Visser. Na een enorm lang gevecht zag de leraar kans te winnen en zo eindigde de wedstrijd in het voordeel van de leraren.

Na negen jaar! hebben de leraren kans gezien de wisselprijs terug te winnen.

Ted Reus

de stad en het winkelen. Natuurlijk hebben we de kathedraal bezocht met het beroemde „horloge astronomique". In een groot warenhuis hebben we bijna de hele voorraad „bretels français de l'élastique excellente" opgekocht. Daarna waren we getuige van een enorm komische en dulle optocht, ter herinnering aan de slag bij Austerlitz, die georganiseerd

was door de studenten van de officiersopleiding. 's Avonds was er voor een geweldig afscheidsdiner gezorgd.

Zaterdag: reveille om 6 uur. Zeven uur stapten we in de bus en na een zeer aangename reis over de Ardennen kwamen we om 5 uur in Maastricht aan.

M. C. M. Komen (5A)

Twee bussen vol Werenfridianen reden zondagmorgen 8 januari Amsterdamwaarts om daar o.l.v. de heer De Haas een opvoering van de Gijsbreght van Aemstel te gaan zien. Opvallend veel cultuurliefhebbers hadden die dag het ijs het ijs gelaten om te gaan genieten van het bekende treurspel van Neerlands grootste woordkunstenaar, Joost van den Vondel.

Ruimschoots op tijd kwamen we in Amsterdam aan, alwaar het feest om 2 uur in de Stadsschouwburg begon. Regisseur Henk Riggers had deze keer het accent gelegd op de fraaie taal van Vondel, waardoor het geheel een nogal statische indruk maakte. Bewondering hadden wij vooral voor het spel van André van den Heuvel, die de titelrol speelde. Ook Badeloch (Ellen Vogel) kwam, na een wat aarzelende start, goed uit de verf. De reien vonden wij erg zwak. Ze waren vaak onverstaaenbaar, en werden niet erg overtuigend voorgedragen. Ook de verschillende bodes en Arend van Aemstel, die gespeeld werd door Julien Schoenaerts, waren vrij moeilijk te verstaan.

Het laatste bedrijf was o.i. qua dramatiek verreweg het sterkst. De oplossing die Vondel aan het slot van het stuk d.m.v. Rafaël geeft is voor ons echter nogal onbevredigend.

Na afloop togen velen van ons weer naar de bussen voor de do-

denrit naar huis, na met een langdurig applaus bewezen te hebben, dat de prachtige taal van Vondel en het vaak zeer goede

spel van de acteurs ons toch niet helemaal onverschillig hadden gelaten.

EEJES.

VERMEENDE DIALOOG

Onze poes ligt met één snorhaar te weinig in de vensterbank. Als ik hem (sorry, 't is geloof ik een vrouwtje) haar roep, dan kijkt ze mij met d'r stomme niets zeggende ogen aan, geeuwt en gaat weer verder met slapen.

Het derde plantje van links is zowat dood; ik denk dat de poes (Lodewijk) er een keer in gepist heeft. Het huis puilt trouwens toch uit van bloemetjes en plantjes, dus maakt het niet veel uit. Op de kachel staat een potje water te sissen, er zit zelfs een fluit op; het zal dus wel een fluitketel zijn. Op de piano staan vingeroefeningen: prrrrr... prrrr moeilijk!

Het televisie-oog staart nu nog wezenloos voor zich uit om vanavond weer knetterend tot leven te komen: „Hou eens even vast Mammaloe”. En dan ten slotte het laatste nieuws. Op het ver-

schoten behang staat de nog witte afdruk van een kruis, dat na een beeldenstorm onlangs, verdwenen is. Vandaag heb ik tussen twee haakjes het balletje weer gevonden.

Ik was het al een hele tijd kwijt. Het is een balletje met een elastiekje; als je het hard weggooit en je houdt het elastiekje vast, komt ie weer terug op je ogen. Toen het zoek was heb ik gehuild, ik rook niet en omdat je toch ergens aan verslaafd moet zijn, was ik dat aan het balletje. Nu is het er dus weer, geprezen zij de heer (op de melodie van: Jan er ligt 'n kip in 't water). Boven op m'n kamer heb ik een bak visjes staan. Niet zoveel hoor, er zijn er een stel gestorven. Er zit ook een schildpad bij, maar als hij me ziet of hoort zit ie, - boem onder een rots. Op het droge kan hij ook lopen; laatst is hij nog van de tafel gedonderd, en daarom laat ik hem nu meestal maar in het water.

O ja, weet je wat je krijgt als je spillebeen omdraait? Dan krijg je billespeen. Ik moet er zomaar aan denken omdat de baby van de burens weer begint te mekkeren.

Ik hou wel van die kleintjes, maar als ze gaan schreeuwen, kun je ze beter in de vuilnisbak stoppen. Hup klep dicht, en meteen d'r bek dicht. Er wordt 2 keer gebeld; dat is de bakker. Ik neem een half wit en een zakje lange vingers. Die vingers zijn voor mijn moeder, op doktersrecept. ofschoon ik er ook wel eens eentje opeet.

Tussen mijn benen door glipt Lodewijk naar buiten. Ik probeer zijn staart tussen de deur te klemmen, maar hij is me net te vlug af. Jammer, volgende keer duw ik hem er met z'n kop tussen, dat stomme beest. Buiten wordt het al donker. Ik moet nog naar de slager. Wel vervelend. Tot ziens, doe ze de groeten bij je thuis.

Hans Wilbrink Va

Na de eerste Grand-Prix van het nieuwe seizoen, die van Zuid-Afrika 2 januari, begint er een klein beetje tekening te komen in de samenstelling van de verschillende teams. Als de verwachtingen uitkomen zullen de voornaamste teams als volgt zijn samengesteld:

B.R.M., dat kopman Graham Hill na vele jaren trouwe dienst aan Lotus moest afstaan, komt uit met de tweede „flying Scot” Jackie Stewart als teamleider. Jackie zal bijgestaan worden door Mike Spence, Piers Courage of de jonge Chris Irwin. Deze drie rijders staan onder contract bij Reg Parnell, maar omdat Parnell slechts over twee wagens beschikt, blijft één coureur vrij voor B.R.M.

Cooper heeft Jochem Rindt reeds lang geleden aangewezen als leider en door zijn prachtige overwinning in Zuid-Afrika is nu ook Pedro Rodriguez zeker van een plaats in een van de prachtig afgewerkte Cooper-bolides.

Team Lotus had voor niemand geheimen meer, toen bekend werd dat ex-wereldkampioen Graham Hill deel zou gaan uitmaken van de formatie. Met „flying Scot” nummer 1, Jim Clark, als leider maakt dit team, volgens mij, veruit de meeste kans om een wereldkampioen te leveren.

Brabham zal na het zo uiterst succesvolle jaar 1966 met dezelfde rijders uitkomen, namelijk veteraan Jack Brabham en secundant Denis Hulme. Nu bijna alle teams met hun 3 liter-motor zijn klaar gekomen is Jack zijn monopoliepositie kwijt, en ondanks zijn goede coureurs-talenten, geloof ik toch niet dat we dit jaar weer 'n dubbel wereldkampioenschap voor Jack mogen verwachten.

De Eagle, ongetwijfeld de allermooiste formule-I-wagen die er rondrijdt, zal dit jaar bestuurd worden door „baas” Dan Gurney. De tweede wagen zal worden toevertrouwd aan Richie Ginther, waarmee Eagle over de langste en de kleinste coureur beschikt. Omdat Eagle eigenlijk pas voor het eerste seizoen meedraait, is het juist de verwachtingen niet al te hoog te spannen.

AUTORENSPORT 1967

Ferrari, dat top-coureur John Surtees na een akelige ruzie aan Honda is kwijtgeraakt, heeft toch een formidabel team weten te formeren. De rijders zijn: Bandini, Parkes Scarfiotti en Chris Armon, waarvan waarschijnlijk de eerste twee in de formule I uit zullen komen en de anderen bij de sportwagenraces in Ferrari's geduchte wapen de „Dino”. Gezien de kwaliteit van de rijders en van het materiaal: een team dat waarschijnlijk zeer hoge ogen zal gaan gooien.

Honda komt uit (als het komt!) met Surtees. Over de **Mc. Laren** van Bruce is op dit moment nog niets naders bekend. Verder zullen ook de onafhankelijken weer meerijsen, namelijk: Jo Siffert voor Rob Walker. Jo Bonnier (privé) Bob Anderson (privé).

HET MATERIAAL

B.R.M. met de nieuwe B.R.M. met H-16-motor van eigen make-lig (inhoud 3 liter, 16 cilinders).

Cooper met de bekende Cooper en de prachtige Maserati-motor (inhoud 3 liter, 12 cilinders)

Lotus met de Lotus 37 en de motor van concurrent BRM, de H16 (inhoud 3 liter, 16 cilinders).

Brabham met in het eigen chassis de zeer betrouwbare Repco V8 (inhoud 3 liter, 8 cilinders).

Eagle met de prachtige eigenbouw van Dan Gurney en de oudere Coventry-Climax motor (inhoud 2,7 liter, 4 cilinders).

Ferrari met een volkomen eigen wagen, waarin wisselend van circuit tot circuit een 4-, 8- of 12 cilindermotor zal zitten (inhoud 3 liter).

Honda komt waarschijnlijk weer met de uit Engeland geïmporteerde Cooper en een eigen motor van 12 of misschien zelfs wel 32!!! cilinders (inhoud 3 liter).

Mc Laren niets bekend.

Jo Siffert op Cooper-Maserati met de nieuwe Maserati V12 (inhoud 3 liter, 12 cilinders).

Jo Bonnier op eenzelfde Cooper als Jo Siffert.

Bob Anderson komt weer uit op de oude vertrouwde Brabham met een Climax-motor (inhoud 2,7 liter, 4 cilinders). Bob heeft zijn wagen lichtblauw laten spuiten en racet voortaan dus onder de Franse vlag. (technische gegevens uit de rensportbladen).

F. J. v.d. Mosselaar.

MEDITATIONS (NR)

to John Coltrane

Een gorgelende reus rent
met krijsende vogels
langs accoorden
door registers
naar U.

The Father, the Son and the Holy Ghost
zijn een groot Halleluia
in de diepste bas.

De sax stort zich
gillend van vreugde
naar U
in de diepte.

Naar de eeuwige rust van uw basaccoorden.

M.

Ter voorkoming van misverstanden omtrent deze titel, zullen wij deze eerst verklaren. We bedoelen niet: zo, 't is beurd, dat hebben we ook weer gehad, maar: dit is de laatste tijd allemaal gebeurd. Wij hopen dat deze „verklaring” geholpen heeft.

Red.

De actie die begin december gehouden werd voor de zieken van onze school, heeft f 371.43 opgebracht. We danken de leraren en leerlingen hier hartelijk voor. Hoe het geld besteed

LEER OM LEER

(NR)

M'n broer is tamelijk goed be-deeld met haar op het hoofd. 't Hangt hem nog niet tot halverwege de rug maar de kapper wordt er niet rijk van. Nu raakt dat mij niet zo erg. Zolang er regelmatig wat zeep op verprutst wordt en het gezicht zichtbaar blijft, ben ik meer geïnteres-seerd in wat er in het hoofd ge-schiedt dan in wat er op groeit. Deze week kwam een keurig ge-kleed iemand bij ons aan de deur. Broek in de vouw, pochette, veer-tje op de hoed. Oei, oei om door een ringetje te halen. Toen-ie ge-beld had, zei m'n moeder tegen m'n broer: „Kijk even wie er is”. Hij ging. 't Heertje keek neer op m'n broer. „Dag jonge-dame” zei -ie. „Dag tante” zei m'n broer.

M'n moeder is een kwartier be-zig geweest om het geschokte ge-moed van de jongeheer te restau-teren.

Hazepeper.

is, kunt u hieronder lezen. Naar Henk van Haandel, die in het ziekenhuis in Amster-dam ligt, zijn de volgende per-sonen geweest: Koos Rijkens en Joke Tulp uit 3 Gym., Willy Heynen en Maron Blokker uit 4 Gym., de heer Moulyn en conrector Buurman. Zij hebben hem een bandrecorder met band en microfoon aangeboden. Henk heeft nu 5 à 6 oogopera-ties ondergaan, en een dezer dagen zal hij weer geopereerd worden. Wij wensen hem veel sterkte en beterschap toe. Els Gerdes, die in Alkmaar in het ziekenhuis ligt, heeft twee boekwerken over handwerken en knutselen gekregen. Zij kreeg dit geschenk aangeboden

door Lidwien Derriks en Guido v. d. Berg uit 6 Gym., en de rector.

Els is kort geleden uit het zie-kenhuis ontslagen en hoopt spoedig de school weer te be-zoeken.

Ook de heer Den Brinker is niet vergeten. Hij ontving een fruit-mand als blijk van medeleven van de leraren en leerlingen.

Op 15 december j.l. is onze le-raar Frans, de heer De Jong, aan de Vrije Universiteit te Amsterdam, geslaagd voor het doctoraal-examen Frans.

Wij feliciteren de heer De Jong hartelijk met deze prestatie, na-mens de hele school.

Nu we toch bezig zijn met fe-liciteren, willen we van deze plaats ook de heer Grauf, de heer Cramer en de heer Ten-nissen hartelijk feliciteren, die begin december hun verjaarda-gen vierden.

Dat zij hun jaren in gezond-heid en geluk mogen slijten, is de wens van onze school.

Begin december werd het gezin van de heer Veken vergroot met een zoon René. Wij felici-teren hem en zijn vrouw van harte en hopen dat zij veel ge-luk van hem mogen beleven.

Schepping à la Buddingh

God schiep hemel en aarde,
Jantje schept geen hemel, wel aarde.
Als Jan schept, schept hij omhoog
dan schept Jantje op.
Opscheppen mag niet zegt de schepper
Maar sommige opscheppers zijn goed.
Opscheppers van Bulldozers zijn geweldig
Zij scheppen de schepping op
daarom zijn deze opscheppers geweldig
Zij scheppen geweldige puinhopen
Ik houd van geschepte puinhopen
Als de mensen aan het scheppen zijn
aan die geschepte puinhopen
zie ik de schapen ook puinhopen scheppen
en daarna de mensen
die de door de schapen geschapen hopen
wegscheppen en met hun grote scheppen
nieuwe hopen scheppen en hopen dat
deze hopen de hoop mogen scheppen
op nieuwe hoop op de

Schepping

B. Bunzigh' 5 A

HET NEDERLANDS DANSTHEATER

IN HOORN

Op 16 januari hield het Neder-lands Danstheater in de Park-schouwburg een voorstelling voor de middelbare scholen in Hoorn. Vele jongelui waren aanwezig bij dit gebeuren. Na ongeveer een kwartier te laat begonnen te zijn, kwam er een lid van dit gezelschap en kondigde het eerste bal-let aan. Dit eerste ballet was op muziek van Vivaldi. Het was ge-baseerd op de Italiaanse Renais-sance. De kostuums van de da-mes waren witte of beige jurken van nylon. De heren hadden blauwe, oranje en rode maillots. Het tweede ballet was van een geheel andere stijl. De muziek hierbij was dan ook jazz. „Screenplay”, zoals het ballet heette, beeldde een speurder uit met een zwart bolhoedje, op zoek naar enkele personen die achter vijf witte schermen zich ver-stopten of plotseling erachter van-daan kwamen. Het ballet had geestige scènes en was een vro-lijk geheel. De dansers hadden allen fel gekleurde maillots aan, die het goed deden tegen de wit-te schermen. Het derde ballet was een roman-tisch ballet waarin twee dansers

hun kunnen toonden. Beiden wa-ren gekleed in blauwe maillots, wat een mooi effect gaf, dankzij de prachtige belichting.

Het vierde en laatste ballet ge-naamd „Symphony in three mo-vements”, was naar het gelijkna-mige stuk van Igor Strawinsky. Het ballet was, zoals de spreker zei, een muziekstuk met zoals in de muziek z'n dramatische en ro-mantische punten. Het ballet beeldde een strijd uit tussen een massa of menigte, gevormd door een aantal vrouwen, en een uit slechts enkele mensen bestaand groepje. De jurken van de dames waren rood met zwart. De heren hadden rode maillots met zwarte bole-ro's. De choreografie van deze balletten was van Hans van Ma-nen en Benjamin Harkarvy. Het publiek was zeer enthousiast, want het gezelschap kreeg na elk ballet een donderend applaus. Vooral na het laatste kregen de solisten een daverende ovatie. En namens diegenen die aanwe-zig waren dank ik het Nederlands Danstheater voor deze onvergete-lijke middag.

CARLA VAN DOORN.

Nieuwe stijl (NR)

De mensen zochten naar een nieuwe stijl; eerst dacht men aan de twist, maar deze bleek het toch niet te zijn. Zelfs in Ne-derland probeerde men het. Een voorbeeld is Johnny Lion die de slop lanceerde. Begin 1963 kwam het nummer „Please please me” uit. Een goed nummer, de zan-gers zijn de onbekende „The Beatles”.

De beat was geboren..

Dat de beat zo'n succes kreeg, is gekomen doordat vele combo's de „Beatles” volgden.

Enkele zijn b.v.: Dave Clark Fi-ve, Rolling Stones, Yardbirds, Small Faces, Manfred Mann en enige jaren later: Animals, Spen-cer Davis Group, Kinks, Who en Troggs.

In Nederland waren het: Mo-tions, Jay-Jays (Jumping Je-wels), Golden Earrings, Phan-toms, Les Baroques, Q 65, Het, Zipps, Hunters, Teeset en In-crowd en vele anderen.

Later verliet Allan Price de Ani-mals en formeerde een nieuwe combo „Allan Price Set”. Dat luidde een nieuwe stijl in, zoals Chubby Checker de Rock & Roll vervoemde.

Maar die koperen blaasinstru-menten zijn maar „schijnbewe-gingen”.

Met die „schijnbewegingen” zal het nog wel een jaartje door gaan. Er zal zelfs nog wel een combo komen met één of twee violen of andere instrumenten, maar diezelfde artiesten zijn al-lemaal aan een stijl bezig die de volgende jaren de boventoon gaat voeren.

(CS)

HIS MASTERS

ik spoorstudent was, had ik weinig gelegenheid deel te nemen aan het studentenleven. Wel was ik lid van de „Cercle Français”, 'n gezelligheidsvereniging voor Frans-studerenden”.

„Nee het is niet gemakkelijk à l'improviste anecdotes hetzij uit mijn jeugd, hetzij uit mijn studententijd te vertellen, die niet te zeer in de privé-sfeer liggen en toch aardig zijn voor buitenstaanders”.

De rector heeft eerder les gegeven in Roosendaal aan het St. Norbertuslyceum van '52-'55 en aan het P. Canisiuslyceum te Alkmaar van '55-'64.

INTERVIEW MET DR. J. W. B. ZAAL, RECTOR VAN SWL

De eerste stem die klinkt in deze nieuwe rubriek van interviews met docenten is die van de oppermeester, de rector.

Of door deze rubriek de verhouding tussen docent en leerling verbeterd zal worden is nog de vraag, maar het is gewoon al aardig de ideeën en kritieken van de docenten, in de dialoog te vernemen.

De deur die de toegang vormt tot de rectorale kamer verhindert de journalist, zich zijn waardigheid bewust, 'n indrukwekkende entree; die deur gaat nl. niet gemakkelijk open. 'n Soortgelijke indruk kreeg ik ook van de man tegenover mij, aan zijn bureau.

Hij geeft zich m.i. niet gemakkelijk bloot, zocht zorgvuldig zijn formuleringen, corrigeert evt. zijn uitspraken, maar geeft daardoor toch ook blijk van een grote punctualiteit en nauwgezetheid.

Uit 'n nogal proces-verbaalachtig begin kwam ik te weten dat de rector 40 jaar geleden geboren is, en wel op 8 maart '26 te Castricum.

— „Bent U altijd al van plan geweest om docent Frans, rector of vader te worden?

„Nee, zoiets is 'n kwestie van geaardheid, ontwikkeling, doelstelling en omstandigheden. Na mijn eindexamen aarzelde ik tussen Frans en geschiedenis. Wat het rectoraat betreft, daaraan ben ik pas rondom '63 gaan denken”.

Ik heb in Amsterdam aan de G.U. gestudeerd. Ik was spoorstudent. Neen, ik was geen corpslid”.

— „Was u 'n bon-vivant?” „Door het feit al dat

„De sfeer op het Canisius-lyceum heeft in de negen jaar dat ik er les gaf, 'n ontwikkeling doorgemaakt. Aanvankelijk beleefden we de nabloe van de voor-oorlogse lyceumsfeer, met die typische stijl en gymnasiale cultuur, bijv. tot uitdrukking komend in de feestavonden. Rond '60 kwam er 'n kentering. De jeugd kreeg sterker eigen ideeën, meer bepaald door de nieuwe vormen in de vrije-tijdsbesteding, door de nieuwe maatschappelijke ontwikkelingen, waardoor men de gebondenheid en geborgenheid steeds meer losliet. Zo ontstond er indertijd bijv. 'n wrijving in de leerlingenvereniging en de activiteiten werden minder”.

De rector meende niet dat men in Alkmaar veel vrijer was dan hier. Verder achtte hij de moeilijkheden rond Mutua-Fides van tijdelijke aard.

— Leerlingen hebben te weinig belangstelling voor 'n bestuursfunctie.

— ondankbaar werk voor de bestuursleden omdat sommige leerlingen meer willen dan zij kunnen.

— het bestuur is dan 'n soort buffer tussen leerlingen en schoolbestuur („praktische bezwaren zijn onvermijdelijk”).

Hij gelooft zeker in een Renaissance van M.F. Bovendien zijn er toch nog veel activiteiten: groepsbesprekingen in klassen, koor, orkest, Debating Club, enkele feestavonden, Camera Musica, Ned. Danstheater onlangs etc.

— „Gelooft u dat wij genoeg vrijheid hebben?” „Dit is 'n uitermate vage vraag”.

— „Gelooft u niet dat met name voor de hoogste klassen, het systeem hier al te schools is?”

VOICE

(NR)

mini-rokjes op SWL	: geen probleem
Telegraaf	: sensationeel
LSD	: uitermate gevaarlijk
NHD	: nuttig
Mies Bouman	: te waarderen
nooit vloeken	: te idealistisch
ds. Van Dis	: oneens, respect
gevangeniswezen	: helaas noodzakelijk.

„Nee, of ja, misschien is dat ook zo. Maar het aantal „volwassen” leerlingen dat blijk geeft van de juiste verantwoordelijkheid en zelfstandigheid is nog te gering om de door hen gewenste vrijheid algemeen te stellen.

Door misbruiken en tekortkomingen van anderen moeten wel regels nageleefd worden voor de praktische goede gang van zaken. Voor de duidelijkheid van maatregelen is het moeilijk veel uitzonderingen te maken.

Bovendien heeft de volwassen universiteitsstudent zijn gevoel voor zelfstandigheid, orde en discipline te danken juist aan zijn uiteraard strakkere opvoeding van thuis en van de school. Het is een teken van volwassenheid als je je niet te zeer ergert aan de regels van de groep waartoe je behoort, van het maatschappelijk verkeer. En uniformiteit in dit opzicht zonder teveel privileges vermijdt chaos. Verder is op deze leeftijd opvoeding niet alleen zelfopvoeding”.

„Ik vind dat het proces van volwassen- worden eerder vertraagd dan verlaagd is, door gebrek aan zelfkritiek. Nee, vroeger niet. Vroeger was het in het algemeen moeilijker iets te bereiken dan nu en mede daardoor was de persoonlijkheidsvorming sterker. Nee, die image, waarvoor het nodig is 'n flinke dosis zelfkritiek en karaktervastheid te hebben, wordt voornamelijk opgedrongen door de TV.

Vrijheidsgevoel wordt in sterke mate gevormd door het medium TV. De kritiek, — deze heeft ook positieve elementen —, heeft vaak betrekking op de gevestigde orde. Maar kritiek zonder te weten waarom en hoe iets is en gekomen is, werkt averechts.

Dhr. Zaal houdt het meest van klassieke muziek, als we praten over zijn meest geliefde vorm van artistieke expressie. Met name Beethoven en Dvorak. Ook het klassieke toneel heeft zijn interesse.

„Nee, ik wil op het toneel niet geconfronteerd worden met de neurose en de verwarring zoals Albee c.s. dat doen.”

— „Wilt U in twee woorden antwoorden? wat vindt U van:

G. K. van 't Reve	: niet voldoende op de hoogte
Canneman	: niet voldoende op de hoogte
kerstgans met Kerstmis	: niet 't belangrijkste
Nieuwe katechismus	: uitstekend
Republiek in Nederland	: tegen
Boudewijn de Groot	: niet onaardig voor leeftijd

Il faut avoir de la persévérance et surtout la confiance en soi, la confiance qu'on est doué pour quelque chose, et il faut atteindre cette chose coûte que coûte”.

(Mme Curie.)

— „Waarom vindt U het vervelend als leerlingen bijv. niet naar een kerstwijding gaan?”

„Ie Men beseft de betekenis ervan niet, door niet te komen.

2e Omdat sommigen door 't woordje „plicht” al in verzet gaan.

3e Men is zich niet voldoende bewust van de schoolgemeenschap.

4e 't Argument van een geloofsimpasse is naar mijn overtuiging geen voldoende argument om niet te komen.

'n Definitieve keuze omtrent geloof en ongelooft is prematuur.

Wie op deze leeftijd geen ontwikkeling openhoudt, verklaart zich dan al „dood”.

„'t Echte Carnaval is het in het Noorden nooit, maar vorig jaar was het carnavalsfeest op SWL zeer geslaagd”.

— „Heeft U nog idealistische gedachten omtrent de mentaliteit van de leerlingen?”

„Begrip voor elkaar en de samenwerking om de juiste vorm te zoeken van een nieuwe tijd.

— „Gehoorzaamt U zonder meer aan Rome, zonder daarbij echter 'n apatische houding aan te willen nemen?”

„Geen problemen. Vergelijk de nieuwe katechismus. Geen angstvalligheid. Soepele maar verantwoorde toepassing naar geweten.”

„Ik houd zeer veel van een Indische rijsttafel, ik apprecieer de gerechten van de Franse keuken en bepaald niet mijn hoogste culinair genot is zuurkool-met-worst en Jan-in-de-zak.”

C. H. J. Stavenuiter

Bij dit eerste nummer van E.K. zijn vele nieuwe rubrieken gekomen. Ook een muzikale rubriek, die voortgekomen is uit de beatrubriek van vorig jaar. Het spreekt dus vanzelf dat de top-10 voortgezet wordt op dezelfde manier als vorig jaar. Voor degenen die dit jaar op school gekomen zijn, moet er een kleine toelichting gegeven worden; het zit nl. zo dat bij het aquarium in de hal een kopybus hangt, je pakt dus pen en papier, schrijft je favoriete tien platen op en stopt dit briefje in de kopybus.

De naam van deze rubriek: „Over de notenbalk gegooid”, is voortgekomen uit gezamenlijke inspanning van de redactie. Als iemand het dus niet met deze naam eens is, kan hij zich tot de redactie wenden.

In dit nummer wordt besproken een protestzanger Armand; als iemand zich door dit artikel op zijn of haar tenen getrapt voelt, kan die zich tot Koos Bakker, 3 b richten, daar de verantwoordelijkheid voor dit artikel niet door de redactie op zich is genomen.

Door Frans van den Mosselaar wordt een jazz-musicus besproken. Verder een globaal overzicht van de ontwikkeling van de beatgroepen in Europa en in Nederland en dan nog eens de Outsiders.

En vergeet die TOP-10 niet!!!

Peter Zomerdijs

HET BEGIN EN HET ONTSTAAN VAN DE ROLLING STONES (NR)

Het begin en ontstaan van de Rolling Stones is, net zoals bij andere bekende beatgroepen het geval is, vakkundig uitgeplozen. In deze eerste aflevering over de Stones zal ik u een korte samenvatting hiervan geven:

De eerste pré-Stones, Mick Jagger en Keith Richard, leerden elkaar kennen op de lagere school. Ze waren alle twee grote Chuck Berry fans, vooral Keith was een enorme Berry fan, en kon als vijftienjarige al menige Berry-gitaarsolo meespelen. Voorlopig echter was er nog geen sprake van om een groep te vormen. Dit idee werd later naar voren gebracht door Dick Taylor, een oude schoolvriend van Keith. Nu begonnen ze als gekken te oefenen; Mick speelde harmonica, maar begon kort daarna te zingen. De repetities werden meestal bij Dick thuis gehouden en al spoedig begonnen ze voor betere gitaren en betere versterkers te sparen. Deze werden later — na weken van aandringen — ook gedeeltelijk betaald door Micks vader en moeder die wel brood in het groepje zagen. Maar voorlopig bleven de pré-Stones nog op school; Mick op de London School of Economics terwijl Dick en Keith een reclame-cursus volgden. Ze oefenden in hun vrije tijd rustig door, maar kregen steeds minder hoop op succes en geloofden op het laatst niet meer in het publiek. Elvis en Cliff bleven de hitparade beheersen, maar de jongens zetten door. Brian ontmoette Dick, Mick en Keith voor het eerst in Bricklay-

er's Arms, een café in het Londense stadsdeel Soho en hoorde ze voor het eerst spelen in de Ealing Jazz Club. Brian begon toen regelmatig met hen mee te repeteren en reeds na enkele weken was hij voor vast in het groepje opgenomen. Er was nu echter nog één moeilijkheid, er was geen drummer. In de Ealing Jazz Club echter speelde een fantastische drummer, Charlie Watts, maar deze verdiende daar vrij veel en de pré-Stones konden hem bijna niets bieden, en voorlopig bleef Charlie daar dus nog spelen.

Om regelmatig te kunnen repeteren besloten de pré-Stones een flat te huren, maar kwamen ergens terecht op een super oude etage in Chelsea. Meestal repeteerden ze 's middags en speelden 's avonds in de een of andere beat-gelegenheid. Als ze vrij hadden, draaiden ze 's avonds platen. En via een plaat van Muddy Waters kwamen ze ook aan hun naam, want toen ze „Rolling-Stones blues” draaiden, besloten ze dat dit hun naam moest worden. De eerste paar weken heetten ze „The Silver Rolling-Stones” maar veranderden dit spoedig in „The Rolling-Stones”.

In de herfst van 1962 traden ze regelmatig op en probeerden een groot aantal drummers en kregen versterking van pianist-organist Ian Stewart. Mick ging nog regelmatig naar school, maar de andere jongens konden wegens hun lange haardracht steeds moeilijker werk vinden. Af en toe vielen de Stones bijna flauw van de honger en de enige die regelmatig geld binnenbracht was Mick, die als student een beurs had.

(Wordt vervolgd)

Frits Weel 3 H.B.S. a

ARMAND

Herman George van Loenhout, alias Armand aanschouwde op 10 april '46 het levenslicht in de „gloeilampuhstad” Eindhoven. Veelvuldige kinderziekten en later longaandoeningen maakten dat hij in totaal 3 jaar van de lagere school miste. Tijdens z'n ziektes had hij als enige verpozing Suskuh en Whisky boeken, een mondharmonika en later een gitaar.

Vrienden had hij niet. Op de U.L.O. die hij overigens vlot doorliep, had hij voortdurend moeilijkheden met de leraren, die hij probeerde te verbeteren. Z'n gezondheid en gitaarstudie vorderden, en sinds '59 schreef hij teksten met muziek. Hij kreeg 'n baan bij die „bukenduh gloeilampuhfabriek” in het zuiden des lands” waar eerst alles goed beviel. Later werden hem er de toestanden teveel, en na enige vrijvingen werd hij ontslagen. Intussen kwam zijn eerste plaat uit bij Fontana. Phil... pardon, die „gloeilampuhfabriek” wou hem toen weer terug, waaraan hij geen gevolg gaf. Dit laatste geschiedde in jan. '66, toen „want er is niemand” en „dat is juist de pest” uitkwamen.

Armand noemt zich folksinger en brengt volksliedjes, géén groen knollenland, maar iets geweldig levends voor het twienervolk. Hij zingt ze in Dylan-sfeer, zonder dat het futloze vertalingen zijn. Met een geweldige felheid spuit hij het er allemaal uit bepaald niet in A.B.N. (Averchts Breinaald Nieuws). Dit plaatje, dat nooit op de hitparade is geweest, is dan ook zéér geschikt voor moederdag, heel fel haalt hij uit tegen de ouders in: „Dat is juist de pest!”

... Want ze zijn gebonden aan de burens, gebonden aan zichzelf, aan

The Outsiders (NR)

„The Outsiders” is wel één van de populairste groepen van Nederland. Ze zullen het internationaal dan ook wel tamelijk ver schoppen. Hun nummers: „I love her still, I always will”, „lying all the time” en „Touch” zijn wel de beste. Iedere plaat krijgt een steeds grotere faam, dan de voorafgaande. Toch heeft de groep grote minpunten. De grootste is wel hun naam „The Outsiders”. In Amerika is namelijk ook een groep die zich de „Outsiders” noemt. Deze „Outsiders” hebben internationaal een veel grotere faam. Dus zal een nieuwe naam bedacht moeten worden.

(CS)

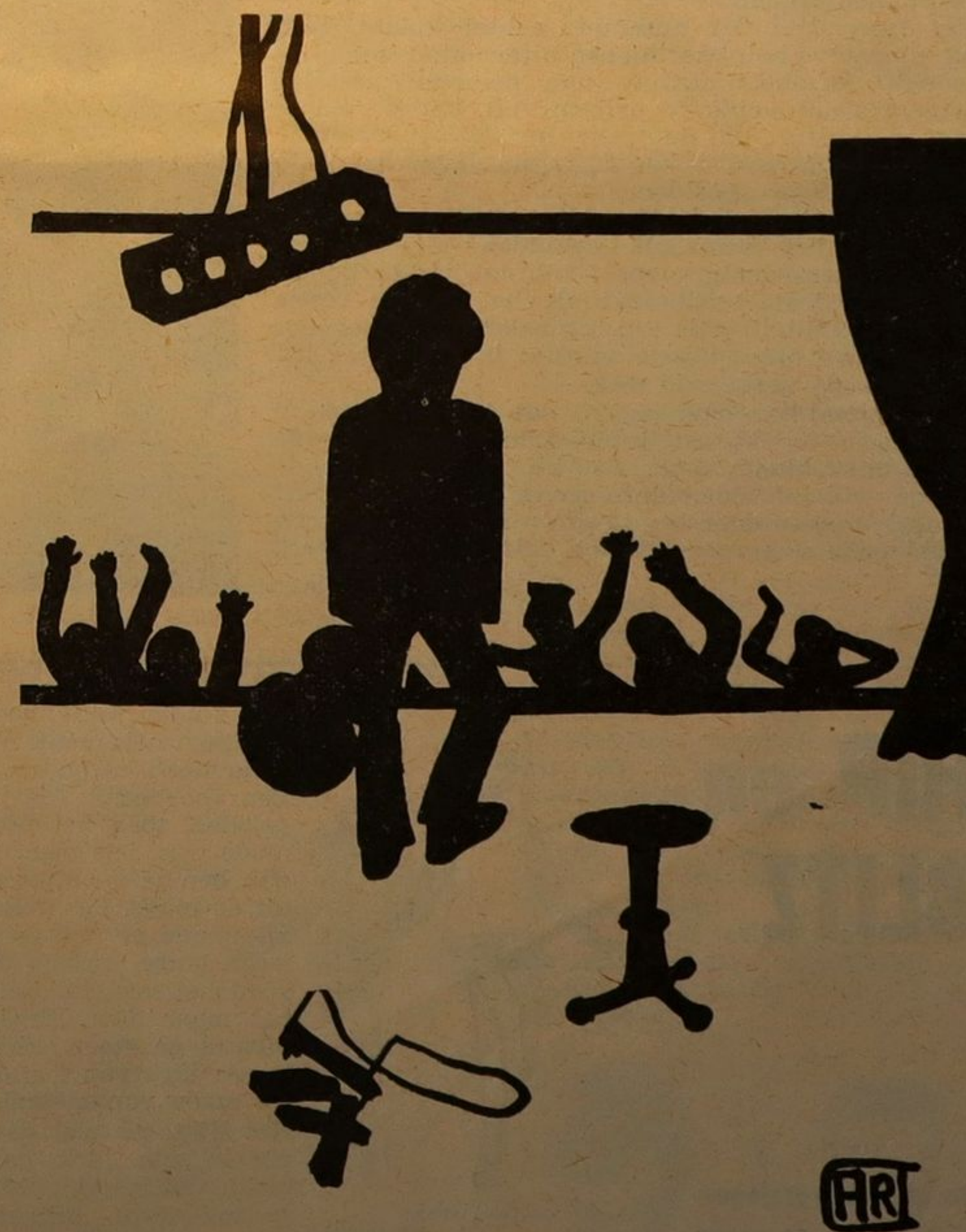
schilderkunst of dichtwerk of muziek.

... Maar er zitten erbij met een goed verstand en een akelig heldere kop, en alleen door hun kleding of overtuiging neemt men hen niet op.

In de maatschappij van rijtjeslopers, hogeboordslijmers, waar alleen plaats is voor meewaaers, en eigenheimers, en die strooplikkers, die zijn tegen de 50 gemakkelijk dik. Maar zij blijven mager van het denken, en één van hen ben ik.

Het is juist om deze waarheid, dat Armand vooral bij de ouderen, geen voet aan de grond krijgt en waarom ik liever één singletje van Armand heb, dan een elpee van Boudewijn.

Koos Bakker 3b.

Albert Ayler

Weinig jazzmusici hebben aanleiding gegeven tot zo felle discussies als de nu ongeveer 30 jaar oude tenorsaxofonist Albert Ayler.

Men zou Ayler een typische „problemenzoeker” kunnen noemen; hij heeft namelijk alle conventies overboord gegooid en is met een schone lei begonnen. Er is natuurlijk geen enkel bezwaar tegen om iets nieuws te gaan doen, maar als men zelfs de taakverdeling begeleider-solist; de bekende manschema's en de bekende ritmiek aan de kant zet, schept men haast onoverkomelijke problemen.

Zonder de prestaties van Ayler te kleineren, moet men stellen dat hij er niet in is geslaagd de door hem zelf opgeworpen moeilijkheden, op een bevredigende manier op te lossen.

Zijn nieuwe LP „Ghosts“ bevat een aantal fascinerende stukken muziek, waarin Ayler uitblinkt door een goede instrumentbeheersing. Deze nummers vormen een vrij hechte eenheid, ondanks de grote mate van vrijheid die Ayler en zijn musici zich hebben toegeëigend. Ook blijken de toon-experimenten van Ayler tot verrassend goede vondsten te kunnen leiden.

Het merendeel der nummers echter maakt, zelfs na intensieve beluistering een uitermate rommelige indruk. Ofschoon trouw aan eenmaal gestelde principes natuurlijk te prijzen valt, krijgt men te vaak de indruk, dat de musici met hun individuele vrijheid geen raad wisten en *tegen elkaar* in plaats van *met elkaar* speelden.

Het gevaar is niet denkbeeldig dat Ayler het gebruik van het thema als verbindend element tussen de improvisaties, zoals hij dat in de betere nummers doet, beschouwt als het laatste restje conventionaliteit. Als hij probeert ook hiervoor een nieuwe oplossing te vinden, is hij, mijns inziens, op de verkeerde weg.

Resumerend kan men zeggen, dat Ayler een aantal bruikbare en hoogst interessante nieuwigheden heeft ontwikkeld, maar dat hij zijn ideaal "volledige vrijheid voor iedere speler" niet waar heeft kunnen maken door het te grote aantal technische problemen waarvoor hij zich zelf geplaatst heeft.

F. J. v. d. Mosselaar

HIP en BLITZ

mini jurkje

**Op en top verslagen
van de mode**

Hoe vinden jullie mode? Wij vinden hem natuurlijk heel erg leuk, maar het is zo gauw afwisselend. Een voorbeeld: Als je een tijdje geleden, toen het nog erg in de mode was, iets paars hebt gehad, dan ben je nu alweer een beetje uit de mode. Pas geleden was die minimode er nog en nu zijn het weer lange jurken. Je ziet wel goed het verschil hé! Ja zo gaat het maar door. Er is weer iets nieuws gekomen, kijk maar. Dit is een jurk van metalen plaatjes. De mode van metaal.

Het lijkt me wel dat je je amper in zo'n jurk kan bewegen, maar dat geeft niet. (dat moet je zelf maar uitmaken als je zo'n jurk koopt)

lange jurk

De wolf en de zeven geitjes

Een onderwijzer in een van onze grote steden liet zijn klas het sprookje van de zeven geitjes in hun eigen taal navertellen. Ziehier wat een der knaapjes er in goed Hollands van maakte:

De Wollef en de seven geitjes.
Der wazze seven geitjes en op
un dag mos de ouwe geit naa
de markt om der bonkaarten te
verpatse, en toen sei se tegen de
geitjes: „Jongens, moe moett efte
weg, geen rottigheid uithale en
as de wollef komp, seg as dat ie
dood kan falle. Niet open doen.”
„Dat is hardstikke krent”, seeë
de geitjes. De ouwe gaf de geit-
jes een knuppel. „Das foer se rui-
ge rotkop”, see de ouwe. „Nou
de massel hoor!” Toen de ouwe
weg was, ginge de geitjes spel-
letjes doen en alles was kits, tot-
dat er op de deur wier geram-
meld.

„Daar hebbe we ut gedonder in de glazen”, seeë de geitjes.
„Wat mot je?” vroeg er een.
„Maak de deur es effe ope”, see de wollef, die buiten sting en de boel wou fernaggele.
„Je zuster”, seeë de geitjes, die hoorde als tat ut de wollef was.
„We kijke wel uit, hoor. Laser op hufter. Neem je tante in de feiling”.

Afijn, de wolfe drukte sun porum, want ie foelde wel, dattie geite in de smiesse hadde dat ut un fuil truukkje was. Effe later kwammie trug en see met un frouwestem, dat se de deur ope moste doen, want de tent sat nog op slot. De geitjes dochte, dat al-

les jofel was, maar eentje was-
ser toch so link om de wollef te
frage sun poot te laten sien. De
wollef snapte dattie fout ging,
assie sun harreke liet sien, dus
drukte-nie sun snor maar weer.
Nou moestie wat anders versinne
en ie douwde sun jatte in ut meel,
om se wit te late schijne. Toen
de geitjes weer froege om sun
grijpstuivers te late sien, dochte
se dat alles oké was en se seeë:
„Goeie soep jongens, ope de
tent!”

De wollef kwam binne en see:
„Nou hep ik jullie an je staart,
fuile stinkers.“ De geite schrok-
ke sich ut apelaZurus. De wol-
lef sloeg ze half lens en frat ze op.
Alleen ut sevende geitje was zo
link om in de klok te duike en
bleef daar sitte tot de wollef
pleite ging. Afijn, saves kwam de
ouwe geit thuis, hartstikke in de
lorum. Ut kleine geitje see dat
die rotwollef de andere ses in se
muil had gedouwd. „Soon stuk
schorum“, see de ouwe die er
muteen de schurft in kreeg, die
rot geintjes sal ik die goser es ef-
fe aflere“. De ouwe nam un end
hout en ging met ut geitje naar
ut hol van de wollef, die met sun
folle pens foor pampus in sun
flooeibunker lei te snurken. „Hep
je me kindere opgevete loeder“,
schreeuwde de ouwe. De wollef
wier wakker en schrok sun eige
rot.

„Be-je belaserd”, see die gouv.
„Ik hep geen poot buite de deur
geset”.
„Hij liegt dattie barst”, riep ut
geitje. „Ik hep ut sellef gesien”.
De ouwe sprong naar de wollef
toe en sloeg hem met un opdon-
der op se hersens. Door deze
dreun op se trijter lag de wollef
meteen kassie ses, en in un mum-
van tijt, wassie de pijp uit. De
geit nam un nijffie en snee de
pens van de wollef ope. De ses
geitjes spronge er meteen uit en

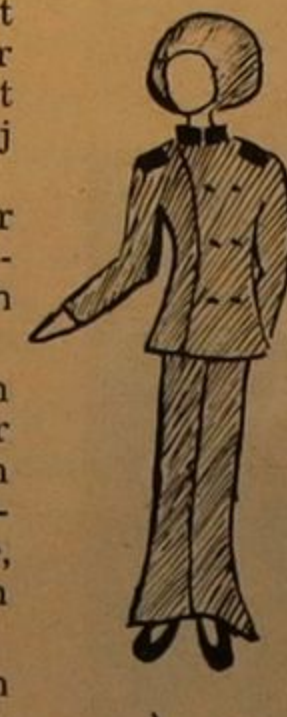
jurk van metaal

heeft dan heb je pech. Je moet echter geen groene hebben, maar blauwe of een andere kleur met zo'n opstand kraagje. Wacht, wij zullen er eentje tekenen.

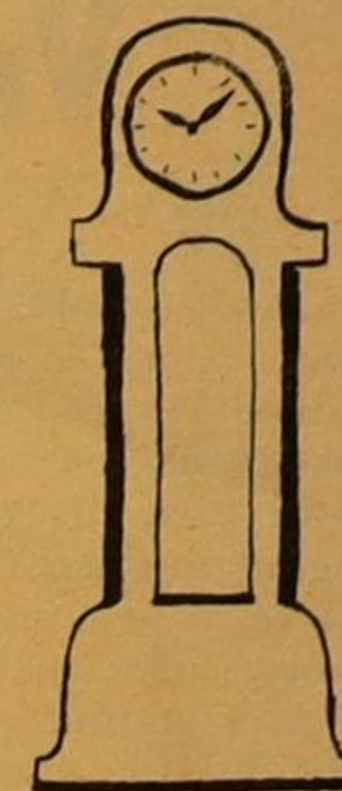
Dit brilletje dat jullie hieronder zien staan, noemen ze een dienstfiets, want vroeger werden ze in dienst vaak gedragen.

Weten jullie wat ook leuk is van die briljetjes, op school lopen er ook een paar jongens met zo'n briljetje, kennen jullie Jim McCuinn, die heeft ook zo'n briljetje, maar die zet hem half op zijn neus.

Er zijn ook van die brillen voor meisjes, maar dan met ronde glazen, deze brillen zijn niet

legerpak

se songe: „Daar benne we weer.”
„Julie kenne van geluk spreke”,
see de ouwe. „Daar was je bijna
de pineut geweest.”

Affijn, om kort te gaan, ze dounde de barst van de wollef fol met kije en se laserde-num in de majum.. En de geite leefde nog lang en gelukkig..

K. Sneekes, 4b.

Nu heb ik nog iets heel leuks. Want óók in de mode zijn lange jassen. Nou moet je niet zeggen: hè bah wat ouderwets. Het is toch werkelijk zo. Eigenlijk kan je aan die mode heel gemakkelijk meedoen. Neem maar b.v. een oude jas van je moeder, als ze die nog heeft. Die waren immers in die tijd ook mode.

Maar ik denk alleen dat je dat niet zal doen. Want die jassen zijn waarschijnlijk van oude stof en hebben een oude kleur (niet modern) etc. Ik heb nu nog iets leuks voor jullie, iets wat jullie misschien al weten (het is op de t.v. geweest).

Het zijn de legerpakken. Ja, loop nu maar gauw naar de zolder en zoek zo'n legerpak van je vader. Als je vader die niet meer hoofdzakelijk voor slechte ogen, welnee, je kan ze dragen al heb je nog zulke goede ogen, het is natuurlijk wel moeilijk om er aan te komen.

Als jullie zelf iets van mede hebben geef het dan aan Marjan v. Doorn en Anja de Vette, 1B of stuur het op.

Verslag van de bezinningsdagen

Maandagavond 23 januari traden 5mms en 6-gymnasium niet zo heel enthousiast het retraitehuis te Bergen, „De Vluchtheuvel” binnen. We werden na een broodmaaltijd verwelkomd door pater Cox, die ons een overzicht gaf van de dagindeling, en ons het verschil poogde duidelijk te maken tussen de retraite vroeger en nu. Vroeger trok men zich in stilte terug, om zich te gaan bezinnen over diverse onderwerpen, wij zouden over deze onderwerpen gaan discussiëren. We kregen daarna allemaal een apart kamertje toegewezen. Bepaalde voorwerpen die zich daar bevonden, veroorzaakten op de meisjesafdeling enige hilariteit. Vervolgens was er tijd voor recreatie. We konden ons ontspannen met dam-, schaak- en kaartspel, tafeltennis en pick-up. Er was ook een biljart aanwezig, en verschillende dames hebben gedurende deze drie dagen onderricht ontvangen in dat edele spel. Om elf uur ging de zoemer die bedtijd aankondigde, hetgeen echter niet wil zeggen dat iedereen om half twaalf in bed lag en sliep. Er volgden enkele festiviteiten op diverse kamertjes en een vergeten pyjama wekte op de damesafdeling enige opschudding. De zuster is ook na twaalfen nog wel enkele malen langsgesuist om tot stilte te manen of hier en daar een greep in een kamertje te doen.

DINSDAG

Om acht uur werden we wakker gezoemd en wie daar niet op reageerde werd op een vriendelijke manier wakker geschud. Na een korte bijeenkomst in de kapel, het ontbijt en de recreatie kregen we de eerste inleiding met als onderwerp: „de bestaansverwondering”. Hierna

Flink „op stoet”, tien over rood?

volgde de bespreking in kleine groepjes van zes of zeven personen. Tussen de levendige gesprekken door kregen we koffie, en daarna was de algemene bespreking. We kwamen tot de conclusie dat men zich tegenwoordig dikwijls onbewust verwondert over het bestaan en levenskwesties. De moderne tijd is te gejaagd, men leeft volgens zijn agenda, er is geen tijd om je dieper over bepaalde onderwerpen te bezinnen als je die tijd niet speciaal daarvoor uittrekt.

St, st, niet verder vertellen hoor!

's Middags volgde een conferentie over: wat verwacht ik van mijn medemens, en wat heb ik met hem te maken! Hierbij waren de meningen zeer verdeeld, zodat we niet tot een conclusie konden komen.

Dinsdagavond hadden we forum, wat enorm geslaagd kan worden genoemd. Er werd duidelijk en rechtstreeks op onze vragen geantwoord. Het gesprek stond onder de briljante leiding van de heer Renzema, en als forumleden hadden zitting: de burgemeester van Bergen, de kapelaan van Enkhuizen, en de heer en mevrouw De Bont. Enige vragen die wij zeer interessant vonden, waren: „Waar blijft de ziel van een mens die wordt ingevroren totdat er voor de ziekte waaraan hij lijdt een serum wordt gevonden waarmee hij dan kan worden ingespoten en weer normaal gaan leven? En is dit moreel verantwoord?” Hierop antwoordde het forum dat het nog lang niet zeker was dat dit experiment zal slagen, en de kapelaan merkte op dat het dualisme allang niet meer wordt aangenomen, zodat de ziel waarschijnlijk een blijft met het lichaam. Ze vormen een onverbrekelijke eenheid.

te Bergen (NR)

5 MMS en 6 GYMNASIUM

Wie met pek omgaat...

Een andere vraag was: „Is het verantwoord dat aan Rhodesië medische hulp wordt geweigerd door de UNO, omdat dit land geen wettige regering heeft?” De burgemeester was van mening dat in dit geval de politiek niet kan worden uitgesloten omdat de geldelijke middelen door andere leden van de UNO worden ingebracht, en dat zij hun geld liever aan andere landen besteed zien. Anders steunen ze indirect de onwettige regering.

Ook de vraag over de medeverantwoordelijkheid van de leden van de Kerk voor het gedrag van de Kerk, was voor ons zeer interessant.

Tijdens het forum is het voorstel gekomen een leerlingenraad te vormen, die dan een adviserende taak zou hebben. Het voorstel werd van harte toegejuicht en we hopen dat het op onze school te verwezenlijken valt.

Hoewel het hele gesprek twee en half uur duurde, heeft zeker niemand zich verveld, en de heer Renzema moest er tot onze grote spijt om half twaalf een eind aan maken.

De dames kregen van zuster Marianne toestemming om nog een half uurtje bij elkaar op de kamer te komen, hetgeen aan de pater, die het toezicht op de heren hield, nogal wat protest ontlokte.

En Hij zei: Laat de kinderen tot Mij komen

WOENSDAG

Om 10.00 uur inleiding van pater Zegger over het onderwerp: De persoon van Christus. De discussie onderling was niet zo levendig als de vorige morgen. We waren het er over eens dat Christus een mens was, een bijzonder mens, maar er twijfelden er velen aan, of hij werkelijk God was. Welke plaats Christus in je leven inneemt, was van persoon tot persoon natuurlijk sterk verschillend.

's Middags was er een bespreking over de Kerk zonder voorafgaande groepsdiscussie. Hier werden voornamelijk de vragen opgeworpen: hoe kan ik kiezen tussen de r.k. Kerk en 'n andere en waarom is de r.k. Kerk de enige juiste kerk. Voor de pater die de bespreking leidde, was de r.k. Kerk de enige kerk, omdat hij daar rust vond en het geluk, dat van zijn geloof door hem verwacht werd.

Hij gaf geen antwoord op onze vragen.

Daarna was er een Eucharistieviering, waarbij onder twee gedaanten gecommuniceerd kon worden. De viering werd opgeluisterd door enige negrospirituels, die wij de vorige dag hadden geoefend tijdens een zangrepetitie, en die iedereen in de daarop volgende dagen nog steeds door het hoofd speelden.

Na het avondeten werden de dagen afgerond met een woordje van pater Cox. Daarna stond de bus voor, en aanvaardden wij de terugreis. De bezinningsdagen hebben nog al enige stof doen opwaaien, doch achteraf is het meegevallen. Het positieve, dat gesteld kan worden is, „wij hebben de anderen beter leren kennen, hun mening gehoord over diverse onderwerpen en daardoor onze eigen mening verder kunnen vormen”.

Het forum mag het meest geslaagd worden genoemd. De voorbeelden die de paters kozen waren vrij ongelukkig, en heel dikwijls werd door hen om de vraagstelling heengedraaid. De algemene besprekingen waren enigszins teleurstellend. Toch zijn wij het er over eens dat deze dagen waardevol zijn geweest.

Marjo Stoop Corry Ursem 5MMS

FORUM-AVOND IN BERGEN

(NR)

RETRAITE 5 MMS - 6 GYM.

De besprekingen tijdens de retraite bestonden uit series weinig of vaak niets zeggende redevoeringen van paters, die vragen en opmerkingen van de kant van de „bezimmers” weinig op prijs schenen te stellen. De enige uitzondering hierop had plaats op de forumavond, toen er, zonder de leiding van de paters, getracht werd antwoorden op vragen van leerlingen te vinden. De forumleden, de burgemeester van Bergen, de kapelaan van Enkhuizen en het echtpaar De Bont-Driesen, waarvan de vrouwelijke helft in het nog niet zo grijze verleden onze school regelmatig heeft bezocht, deden hun uiterste best om bij het publiek in de smaak te vallen, door zoveel mogelijk begrip voor de mening van de „jongeren” te tonen (Hetgeen hun tamelijk goed is gelukt). Heel duidelijk bleek dit bij de behandeling van het eerste onderwerp: de provo's. Het forum noemde de provo-beweging een

uitstekend verschijnsel in de hedendaagse maatschappij, dat de mensen eindelijk eens wakker schudt.

Vreemd, dat het forum door jongeren gewezen moest worden op het destructieve element in dat uitstekende verschijnsel, en dat het de studenten als ware tegenwoordigers van het provotariaat meende te moeten betitelen. Van de provo's kwam men op de democratie, en wel op onze eigen school. Heel verdienstelijk heeft mevrouw De Bont zich gemaakt, door haar voorstel, een leerlingenraad te vormen, die de schoolleiding zo nu en dan adviseerend zou kunnen beïnvloeden. Misschien ter overweging?

Vervelend was, dat het soms zo lang duurde, voor iemand was uitgesproken, dat het verband zoek geraakt scheen te zijn. Zo kon het gebeuren, dat men van bevroren lijken, via keuze bij de dood vóór of tegen God, op een of andere duistere manier bij Marx terecht kwam. Zonder dat men nu wist, waar de ziel blijft

wanneer een mens vijftig jaar in diepvries doorbrengt en vervolgens verrijst, ging men daarom op een ander onderwerp over: wat het forum ervan vindt, dat iemand zich als katholiek mede verantwoordelijk voelt voor de zijn zachtst gezegd minder juiste uitspraken en handelingen van bisschoppen (b.v. in Spanje en Portugal) en kardinalen (b.v. in Amerika), en om die reden uit de Kerk stapt. De reacties van de forumleden kwamen ongeveer op hetzelfde neer: „het is te begrijpen, maar ik zou het niet doen”. Zij deden het dan ook niet.

Tegenwoordig probeert iedereen bepaalde woorden te vermijden, zoals „naastenliefde”, „erfzonde” en ook „retraite”, omdat zij ouderwets zijn. Door de moderator, de rector, de paters, door bijna iedereen werd ons op het hart gedrukt, nooit het woord „retraite” te gebruiken, omdat wij in deze tijd „beziningsdagen” houden. En dan blijkt weer duidelijk, hoe achter de katholieken nog zijn: wanneer gevraagd wordt, of bezinningsdagen in deze tijd nog zin hebben, merkt de (gereformeerde) burgervader op, dat het woord „beziningsdagen” echt wel uit de tijd is. Een werkelijk antwoord

trachtte de heer De Bont te geven, die van mening was, dat bezinning op vele manieren mogelijk is, bijvoorbeeld door middel van lectuur, maar dat deze dagen de gelegenheid geven om de bezinning gemeenschappelijk te maken door discussies. Op de vraag, wat de taak van de Kerk dan is, werd geantwoord, dat deze steun moet geven, en zoveel mogelijk moet proberen om antwoord te geven. En dat was nu juist wat wij in deze dagen hadden gemist!

Dat waren nog lang niet alle onderwerpen. Er was nog een gesprek over vrije tijdsbesteding in verband met kortere werktijden in de toekomst, over Rhodesië, over stijl in de dans. Men kon tevreden zijn over het forum. Het niveau lag volgens velen zeer hoog, volgens allen veel hoger dan tijdens de besprekingen overdag. Een forum-avond is dus beslist wel voor herhaling vatbaar, al hoeft deze niet noodzakelijk binnen het kader van een retraite te vallen.

Loes Buysman VI B

GEBEURTENIS

De zanger op de grond
Fluisterend de microfoon beroerend,
De snaarslierten
Dicht bij hem;
Zijn tranen druppen op de vloer
En vormen een plas
Van heilige zelfexpressie.
En vanuit de bevende luidsprekers
Legt een koepel van geestkrachtspanning
Zicht dwingend over de zaal...

.. En de stervende wordt gecorrigeerd.
Rode wijn druppelt langzaam
In het troebele water van cynisme.
En de rode wijn wordt blauw
Hemelsblauw met een zwarte stip.
En dan verschijnt in dit hemelsblauw
Een flikkering van geïrriteerdheid.
Want deze wijn laat zich niet proeven;
Sluit zich af voor een dorstige keel...
En langzaam vloeit de wijn terug
En laat het water kleurloos achter...

... Wild snerpt het bekken.
De gitaristenstreling
Wordt intenser met iedere slag.
En de liggende staat op en
Geeft zich trillend aan de muur.

E.H.

RETRAITE 5a-5b

In het kader van de jaarlijkse retraites voor eindexamenklassen, zijn 5A en 5B op 7 december naar het retraitehuis te Bergen vertrokken, waar zij de twee daar op volgende dagen hevig of minder hevig met elkaar hebben gediscussieerd over wezenlijke of minder wezenlijke onderwerpen. Tot de eerste categorie behoort zeker de kwestie van de verhouding tot en de houding tegenover de medemens en alles wat daarmee samenhangt. In de discussies in de kleine groepjes van 5 à 7 man, waarin de retraiteploeg was ingedeeld, werden dit en andere vraagstukken op openhartige wijze besproken. Het zou te ver voeren, om alle aspecten, die naar voren zijn gebracht te noemen, maar vast staat, dat de meeste zaken grondig zijn bekeken in deze discussies. Dit

neemt helaas niet weg, dat de algemene groepsbesprekingen, die op de discussies in de kleinere groepjes volgden, minder of helemaal niet geslaagd waren. Dit kwam in de eerste plaats doordat bepaalde, meestal niet eens ter zake doende aspecten van een onderwerp bij het belachelijke af werden doorgezaagd en uitgediept, voor zover we dit woord hier mogen gebruiken. Er waren bij deze gelegenheden dan ook veel muggen te zien, die langzamerhand tot olifanten uitgroeiden.

Daar kwam bij, dat sommige mensen relatief lange tijd aan het woord waren zonder iets wezenlijks aan de zaak toe te voegen. Dit gold bepaald niet het minst voor de leiding van deze groepsdiscussies, die niet zelden vele minuten lang praatte zonder iets belangrijks te zeggen.

Op de avond van de eerste dag werd er 'n forum gehouden waarin o.a. de heer Onstenk, hoofdredacteur van het NHD zitting had. Op deze avond waren er interessante momenten te beleven, vooral toen onderdelen van de Katholieke leer werden aangevallen en

er scherpe confrontaties ontstonden tussen dogmatiek en opvattingen van meer vrijdenkende mensen, waarbij de verdediging van de dogmatisch denkende partij maar al te vaak berustte op theologische spitsvondigheden. Maar tegenover al deze negatieve punten staat een zeer belangrijk positief element. Door 't samen praten en het samen gebruikmaken van de recreatiemogelijkheden van het retraitehuis, hebben de deelnemers aan deze retraite elkaar ongetwijfeld beter leren kennen en wellicht ook dingen van elkaar geleerd of in ieder geval in overweging genomen. Daarom mogen we met 'n gerust hart stellen, dat deze retraite een niet klakkeloos weg te cijferen waarde heeft gehad.

E. Hendriks.

pag. 3 Nijmegen
pag. 18 Den Bosch
pag. 15 Rotterdam
pag. 12 Aalsmeer
pag. 7 's Gravenhage
pag. 19 Alkmaar
pag. 13 Amsterdam
pag. 15 Obdam
pag. 8 Gielthoorn
pag. 3 Scheveningen

REBUS-OPLOSSINGEN

OPEN BRIEF aan de bestuurders dezer school, aangaande de bezinningsdagen, die 5 M en VI Gym. in Bergen hebben doorgebracht.

(NR)

Mijne heren,

Tijdens het forum, dat op de avond van een der bezinningsdagen werd gehouden, betoogde men dat dergelijke dagen in deze tijd zin konden hebben, ongeacht waar ze plaats vonden, louter om zich te bezinnen, welke bewering algemeen werd aanvaard. Men stelt hier dus als primaire waarde het feit, dat men zo eens rustig samen van gedachten kan wisselen over om het even welke levens(voor)waarden, terwijl men het belang van een goede sfeer secundair ziet, welke sfeer evenwel nodig is voor het welslagen van zulk een onderneming.

Laten we de bezinningsdagen, die achter ons liggen, nu eens toetsen.

Voorzover de bezinning samen geschiedde in onderlinge gesprekken, resulteerde dit, mijns inziens, vaak in een van werke-

lijkheidszin getuigende, positieve konklusie, niettegenstaande het feit dat de vragen, welke als leidraad werden gegeven, veelal negatief en irreëel waren. De verwachte synthese tijdens een algemene bespreking bleef echter uit; steeds weer poogde men een van te voren klaarliggende mening op te dringen, welke dikwijls niet overeenkwam met de onloochenbaar waardevolle resultaten, die uit de voorafgaande gesprekken waren voortgekomen. Wanneer deze dan toch in een discussie te berde gebracht werden, was het meelijwekkend om te zien, hoe de leider van de konferentie ons zijn geloof, waarop hij, naar zijn zeggen, verkikerd was, trachtte aan te praten met irrelevante betogen en onnozele voorbeelden, die vaak zelfs uit gefrustreerde gevoelenschenen voort te spruiten, voorbeelden, waarmee hij ook zijn inleiding doorspekte.

De sfeer was ontegenzeggelijk goed en positief, alhoewel we door de alleszins laakbare houding van bepaalde personen met gemoederen vol gramschap „te retretten” waren getogen. Ook de

onderlinge omgang en het contact tussen M.M.S. en Gymnasium, een verwacht knelpunt voor de schoolleiding, was redelijk. Eerlijkheidshalve moet ik toegeven dat het veel omstreden en fel bekritiseerde meegaan van de leraren toch wel vruchtbaar was, mede door hun houding. Dit alles kon bij mij echter niet de gedachte verdringen, dat deze bezinningsdagen, met betrekking tot de hierboven gestelde primaire waarde, van weinig waarde geweest zijn; ik ben er misschien wat kritischer van geworden.

Ook heb ik sterk de indruk gekregen, dat de paters als leiders van deze dagen niet tegen deze taak waren opgewassen; ze hadden ons blijkbaar schromelijk onderschat en bleven vooral in gebreke waar het de gesprekstechniek betrof. Natuurlijk is dit oordeel subjektief en het pretendeert ook geenszins volledig en algemeen te zijn; mogelijke lezers met geschokte gemoederen moeten het zich dus maar niet zo aantrekken.

Simon Kappelhof,
VI Gym B.

EEN VOORSTEL (NR)

Misschien wordt dit een vaste rubriek: zijn er onder de lezers van dit blad (leerlingen, docenten, schoolleiding, ouders enz.) mensen met wensen; mensen met ideeën, met plannen, met initiatieven, met voorstellen? Formuleer ze en deponeer ze in de kopij-bus voor Eigen Koker. Dit is voorstel nummer 1:

- Gedurende enkele weken zijn in de bovenhal twee tentoonstellingen te zien geweest: een van kunstwerken uit Ravenna, een van eigen werk van de nog jonge fotografen-club. Menigeen voelde de wens opkomen: meer van zulke exposities, zo gemakkelijk bereikbaar, zo rustig op een zelf gekozen tijdstip en in eigen tempo, met of zonder toelichting te kunnen bekijken —

- Deze aflevering van Eigen Koker is — op kleine schaal — door enkele vrijwillig(st)ers geïllustreerd; een volgend nummer zou meer, en misschien nog betere, tekeningen kunnen bevatten —

- Voor verschillende feesten en andere activiteiten op school zijn „versieringen” nodig: affiches, prijzen, oorkonden, decors, wanddecoraties, ontwerpen voor kostuums, enzovoorts —

- Vele leerlingen zouden graag een goed-geleide excursie maken naar een museum, naar het atelier van een kunstenaar of naar de werkplaats van een ambachtsman —

- Beoefenaars van een liefhebberij zouden hun eigen werk en dat van anderen wel eens willen (laten) zien: tekeningen, schilderijen, boetseer-

stukjes, houtsnijwerk, collages, foto's, kunstnaaldwerk, mozaïeken, etcetera —

- Menig klaslokaal in onze school moet het, door gebrek aan initiatief aan goede smaak, aan artistieke creativiteit, stellen met een povere „aankleding”, een zielige „versiering”, een weinig-opwekkende „decoratie”, terwijl toch de leerlingen — en zeker ook de docenten! — graag geestrijke, artistieke en levendige scheppingen als teken aan de wand zouden zien —

Dan nu het voorstel:

Laten we alle krachten en talenten van onze school bundelen om het bovenstaande, en wellicht nog meer, te verwezenlijken. Laten we oprichten: PICTURA, een groep(je) van geestdriftige en actieve tekenaars, ontwerpers, handarbeidliefhebbers en knutselaars.

De groep PICTURA kan:

- kleine tentoonstellingen verzorgen — van eigen werk, van kunstenaars die tijdelijk werk willen afstaan voor dit doel, van natuur- of andere verzamelingen, van hobby-activiteiten;
- illustratief medewerken aan Eigen Koker;
- op verzoek of in opdracht ontwerpen en tekeningen maken;

- excursies organiseren naar museum, atelier, werkplaats of expositie;

- zorgen voor wisselende, artistiek-verantwoorde lokaal-versieringen;

- en vele andere activiteiten ontplooiën. Wie er iets voor voelt, artistiek of werkend lid van PICTURA te worden, kan zich opgeven bij mejuffrouw Stumpel, die ook bereid is nadere inlichtingen te verstrekken en te helpen bij de oprichting en eventuele bestuursverkiezing.